ALBERT MANENT.
Director General de Difusió Cultural
de la Generalitat de Catalunya.

Bé, molt breument perquè s'ha de cloure l'acte i, a més a més, ja s'han dit prou coses interessants que jo també podria subscriure; voldria agrair com és regla de cortesia aquesta invitació per a venir a aquest acte que per mi és un fet gairebé insòlit. Contàvem a alguns amics que això ni als grans premis d'algunes capitals dels Països Catalans es dóna.

I després fer una brevíssima reflexió sobre el fet d'aquesta brotada cultural de la vostra comarca. A principis de segle un intellectual de molta influència, Eugeni d'Ors, que aleshores encara es deia Xènius, va escriure un article, que jo cito de tant en tant, a «La Veu de Catalunya», en el seu *Glossari,* sobre el que ell anomenava *els solitaris de Catalunya,* i es referia Eugeni d'Ors a aquells erudits que des d'un poble, des d'una comarca, mantenien alta la bandera de Catalunya amb les seves investigacions i amb la seva tasca d'influència que tot sovint quedava molt tancada. És evident que abans s'ha anomenat un solitari de Catalunya, que sortosament ja no és sol a la vostra comarca, i és en Carmel Biarnés. Ara ja teniu un equip, que és aquest equip que ha creat el Centre d'Estudis i, com ja sabeu, jo el conec una mica. No és pas gens fàcil de crear un Centre d'Estudis perquè es necessita un grup d'investigadors, però vosaltres us heu atrevit a anar més enllà: heu creat un Premi d'Assaig d'una mesura molt llarga com aquest que heu donat avui, que és el Premi Bladé i Desumvila, i aprofito l'ocasió per dir que és un vell amic meu i el considero un dels grans escriptors i estilistes dels Països Catalans.

Doncs bé, deia que us trobeu en una situació que ha superat una primera etapa, gairebé una etapa prehistòrica, que és aquest redreçament cultural.

Després hi ha un fet important que ja es lliga amb la nostra situació actual i que és la collaboració que hi ha hagut entre el Centre d'Estudis i el Departament de Cultura de la Generalitat. Jo crec que aquest fet és bo, és simptomàtic i demostra que l'autonomia és precisament això:

collaboració recollint iniciatives de la base, prcurant que en surtin més i potenciant-les i, sobretot, acostar l'Administració a l'administrat, evitar el dirigisme cultural i qualsevol forma de cultura oficial.

Després, ja gairebé per acabar, voldria també recollir una idea que s'ha dit repetidament i que l'Àlex Broch ha remarcat amb fermesa. En els meus viatges pels pobles de Catalunya em trobo, descobreixo, de vegades amb sorpresa, tot i que jo també he nascut en un poble, que hi ha més formes de vida i unes peculiaritats culturals com el vostre lèxic, la vostra fonètica, que formen el gran mosaic de tot allò que, tot sumat, pot arribar a crear una cultura nacional o una història nacional, com ja ha remarcat, també en Josep-Lluís Carod.

Estem en un període de creixença, d'illusió, d'esperança, d'una certa impaciència, en un període que s'ha anomenat sovint de reconstrucció nacional.

Crec que, si ja tenim les institucions, tanmateix encara no hem recuperat tots els nostres signes d'identitat, que ens queda per tant un llarg camí, que si vam passar l'època negra del franquisme, ara en tenim un altre de difícil, però que ens permet moltes més possibilitats; i, per cloure, voldria recordar un vers d'en Josep Carner, que deia que tenim una pàtria que «encar no és nascuda com l'hem somniada els seus fills».